

"woorden"

smachten in mijn adem wonen meer dan duizend woorden soms ben ik ze moe ik zeg dan niets dan stopt mijn adem en schrijden de letters als trage kunstenaars voorbij de levenloze dood mijn lippen zijn versmolten met de tijd waarin alles past, smalle witroze strepen onder een door de herfst ruiende snor ach ja, die woorden zonder hart zijn te bruto om uit te spreken eigenlijk weet ik ook niet anders want het alfabet heeft me belet van de vrijbrief die lijdt tot het wankele stervensgenot in de sponde waarin ik vaak naar slaap heb gesmacht

© november 2018, elze roelf, BasicPublishing.nl